

ဝင်းကုန်းသိန်း

အိမ်

မဟာပဋ္ဌေဒိ

အခန်း(၁)

မိုးတွေလေတွေ ဂုန်းဒိုင်းကြဲ ပြင်းထန်နေကာ လျှပ်ရောင်တွေက တဝင်းဝင်းလက်နေသည်။ ။ ညသည် ညဉ့်နက်ထဲသို့ ထိုးခွင်းဝင်ရောက်နေရင်း မုန်တိုင်းနဲ့ ပါတိုက်ပွဲဝင်နေသဖြင့် မုန်တိုင်းရဲ့ ညအမှောင်မှာ တရွေ့ရွေ့သွားနေသော ကားသုံးစီး၏ ခရီးစဉ်က မပေါက်မြောက်နိုင်။

"ဟဲ့... အရှိန်လျှော့လေ မြင့်မော်၊ ဘယ့်နှယ် ဒီလောက် မိုးကြီးနေတာကို..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

"လျှော့လည်း မထူးဘူးလေ မယ်မယ်... ရသလောက်တော့ မောင်းကြည့်ရမှာ ပဲ၊ တွက်ရသလောက်ဆို ရှေ့ငါးမိုင်လောက် သွားလိုက်ရင် လမ်းကောင်း ရောက်ပါပြီ... မောင်းသာမောင်း ဦးမြင့်၊ ကားသွားကားလာလည်း မရှိဘူး...သတိတော့ထား..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

ဒါရိုင်ဘာဦးမြင့်ကတော့ ဘယ်သူပြောတာ ဖြစ်ဖြစ် နာခံဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေသူဖြစ်ကာ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေ၏။ ဒီကားကြီးပေါ်မှာ ‘တာဝတိံသာ’ စံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် ဒေါ်မြမင်းသီရိ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါလာခဲ့လျက် သမီးအကြီးဆုံး မြထွတ်ဦး သမက်တော် အောင်သိမ်တို့

အပြင် မြေးနှစ်ယောက်လည်း ပါသည် ။ နောက်ကားထဲမှာ တော့ အိမ်
အကူ မိန်း ကလေးတွေနှင့် ခရီးအတွက် လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်
အစားအသောက်တွေ အပြည့်အစုံဖြစ်ကာ ရှေ့ဆုံးကားထဲမှာ လုံခြုံရေး
အတွက် စံအိမ်မှာ အမြဲရှိနေကြသည့် ဦးကျောက်ဆူးတို့ အဖွဲ့ စီးနင်း လို
က်ပါလာတာ ဖြစ်၏။ မဖြစ်သာသည့် နာရေးကိစ္စကြောင့် ဒေါ်မြမင်းသီ
ရိကိုယ်တိုင် ခရီးထွက်လာတာ ဖြစ်ကာ သူမ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ဂု
ဏ်ရှိန်ဝါအတိုင်း ခြွေရံသင်းပင်း တပြိုင်တမနှင့် ဘာအတွက်မှ လိုလေ
သေးမရှိခဲ့ရ။ သို့သော် ဒီခရီးစဉ်ကျမှ ခရီးဝေးလည်း ဖြစ်ကာ မန္တလေး
က ထွက်လာတည်းက ရာသီဥတုက မသာယာခဲ့ဘဲ ဒီနေရာမှာ အဆိုး
ဆုံးဖြစ်နေခဲ့လျက်... ၊

"ဒိန်း..."

"ဂျွတ်...ဖြောင်း..."

"ဂုန်း"

"အောင်မလေး"

"ဘုရား..."

လျှပ်ရောင် ဝင်းခနဲ လက်သွားပုံက ရုတ်တရက် နေ့ခင်း ကြောင်
တောင်ကြီး ဖြစ်သွားသလို ရှိကာ မိုးကြိုးပစ်ခြင်းသည် ကမ္ဘာမြေကြီးပါ
တုန်ခါသွားတဲ့ အတိုင်း...

"မယ်မယ်..."

ကားသုံးစီးစလုံး ထိုးရပ်သွားခဲ့လျက် မြထွတ်ဦးက မိခင်ကို စိုးရိမ်တ
ကြီး ဖက်ထား လိုက်ရင်း... ၊

"မယ်မယ် အဆင်ပြေရဲ့ လားဟင်..."

"ရတယ်..."

အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောကာ ဒေါ်မြမင်းသီရိ ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေ၏ ။ ထိုစဉ် အောင်သိင်္ခီ ရင်ခွင်ထဲက ကလေးနှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက် ၏ ငိုသံလေး ထွက်လာ၏။ ဒေါ်မြမင်းသီရိရဲ့ ဘုရားစာ ရွတ်ဆိုခြင်း တိခနဲ ပြတ်တောက်သွားကာ... ။

"မြေး... မြေးဘာမှ မဖြစ်ဘူးလေ ကလေးကို ဘာလို့ ဖက်မထားတာ လဲ သိင်္ခီရယ်..."

"နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ပါ မယ်မယ်...."

"ဟုတ်ပါတယ်... မယ်မယ်ပဲ အရေးကြီးတာ၊ ရေနည်းနည်းလောက် သောက်လိုက်နော်..."

"ရတယ်...ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ရှေ့ကကားရော..."

"သူတို့ ဆင်းလာကြပြီ..."

ဦးကျောက်ဆူးနဲ့ လူနှစ်ယောက်တို့ မိုးကာကြီးတွေ တဖားဖားနှင့် ကားဘေးကို ရောက်လာကြလျက်...၊

"ရှေ့မှာ သစ်ပင်ကြီးလဲကျနေတာ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး "

ဓာတ်မီး လှည့်ထိုးပြ ပေမဲ့ရှေ့ကားကလည်း ခံနေကာ မှောင်မည်း နေသဖြင့် မမြင်ရပေ။ လျှပ်ရောင်တွေ ပြိုးပြက်လက်သွားမှ လမ်းမပေါ် မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျနေသော သစ်ပင် ကိုင်းပြတ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ ၏။ မသိရင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်လုံး လဲကျနေသလို ကိုင်းပြတ်ကြီးက နည်းတာကြီးမဟုတ်...၊

"မယ်မယ်..."

"မယ်မယ် ဘုရားစာ ရွတ်နေတယ် ကိုအောင်..."

"အေး...ကိုယ်တို့ လမ်းဘေး နည်းနည်းချပြီး ရပ်ထားမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်..."

ဒေါ်မြမင်းသီရိက ဘုရားစာရွတ်နေခြင်းကို ရပ်တန့်၍ ... ၊

"အေးလေ... လမ်းပိတ်နေမှ တော့ ရပ်ရတော့မှာ ပေါ့၊ သစ်ပင်အဆောက်အဦတွေ အောက်မှာ မရပ်မိစေနဲ့ ... မည်းမည်းရှောင်ပြောင်ပြောင်နင်းပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဦးမြင့်ရေ ညာဘက်နည်းနည်း ချထားလိုက်ပါ..."

"ဟုတ်ကဲ့...."

ကားက လမ်းဘေးကို အနည်းငယ် တိမ်းဆင်းသွားပြီး ရပ်၏။ မိုးသံလေသံတွေ လျော့ပါးသွား သော်လည်း လျှပ်ရောင်တွေ လက်နေပုံသည် မုန်တိုင်း၏ ဒေါသမာန် မကျသေးဘူးဆိုတာကို ပြ နေသကဲ့သို့ ရှိကာ...

"အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့ လဲ..."

ခင်ပွန်းသည် အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် မြထွတ်ဦးက လက်ကို ဆွဲထားပြီး... ၊

"မဆင်းနဲ့ လေအစ်ကို... အောက်မှာ အန္တရာယ်တွေနဲ့ ကို..."

"မိုးပါးသွားပါပြီကွာ... ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆင်းကြည့်မှ သိမှာပေါ့၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး... မယ်မယ်နဲ့ ကလေးတွေကို မင်းကြည့်ထားလိုက်.."

"သူတို့ တွေ ကြည့်ရှုကြမှာ ပေါ့ကွယ်... အပြင်မှာ သစ်ကိုင်းတွေ ကျိုးသစ်ပင်တွေ လဲနေတာ..."

ဒေါ်မြမင်းသီရိကလည်း သမက်ကို စိုးရိမ်နေသည်။ သူမမှာ မြထွတ်
ဦးအပြင် သမီးလတ် မြပုလဲဖြူနဲ့ သားငယ် မြမင်းစံတို့ ရှိသေးသည်။ ဒါ
ပေမဲ့ နေရာတကာ သဘောကောင်း အလွန် စာနာတတ်လွန်းသော ဒီသ
မီးနဲ့ သမက်ကိုပဲ စိတ်အပူရဆုံး ဖြစ်နေ၏။ သူမဘဝမှာ တခြားလို အပ်
တာ ဘာရှိခဲ့လို့ လဲ...။ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်၍ လည်း ထားသမျှလူ ယုံ
တွေက သစ္စာရှိကြသည်။ လက်လှုပ်လိုက်တိုင်း ငွေဝင်သည်။ အကြံတ
စ်ချက်က တစ်သက် စံရလောက်တဲ့ အထိ အဆင်ပြေလာခဲ့တာမို့ "တာဝ
တိံသာ" စံအိမ်ကြီးနှင့် စံအိမ်ရှင်သခင်မကြီး၏ မာန်မာနတို့ က ဆိုဖွယ်
ရာ မရှိတော့ပေ။ သူမက မျိုးရိုးမာန် ကြီးသည်။ ဘာသာရေးအပေါ်မှာ
လွန်ကဲသည့် ယုံကြည်မှုရှိ၏။ ထို့ပြင် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု
လွန်ကဲခြင်း ကြောင့် တစ်ဖက်သားအပေါ် အထင်မြင် သေးတတ်သည့် စိ
တ်ဓာတ် အယူအဆတို့ လည်း ရှိနေပြန်သည်။ သူမသည် "တာဝတိံသာ
" စံအိမ်ကြီးရဲ့ သခင်မ ဒေါ်မြမင်းသီရိပဲ ဖြစ်ခဲ့လျက်... ၊

"မယ်တော်ကြီး စိတ်ပူနေပါ့မယ် သူဌေးရယ်... ကားထဲ ပြန်ဝင်နေသ
င့်ပါတယ်၊ ဦးမြင့်တို့ ရှိတာပဲ..."

ဒရိုင်ဘာ ဦးမြင့်မော်က အရင်ဆင်းကာ အောင်သိင်္ခီ ဆင်းလာတော့
ထီးပြေးဆောင်းပေးရင်း...

"သစ်ပင်သစ်ကိုင်း အကျိုးအပြတ် တွေမှာ ပိုးကောင်မွှားကောင်တွေ
တွယ်နေတတ်လို့ ပါ..."

"ရပါတယ် ဦးမြင့်ရယ်... ဘယ့်နှယ် သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ကျွန်
တော်က ထိုင်ကြည့်နေရမှာ လား၊ ရတယ်...ထီးဆောင်းမပေးနဲ့ ကျွန်
တော့်မှာ မိုးကာပါတယ်..."

နှစ်ယောက်သား ဓာတ်မီးကိုယ်စီနှင့် ရှေ့ကိုထွက်ခဲ့လျှင် ရှေ့ဆုံးကား

မှာ ပါကြသည့် ဦးကျောက်ဆူးတို့ အဖွဲ့တွေလည်း သစ်ကိုင်း ကျိုးကျနေသည့်နေရာမှာ စုပြုံနေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် နောက်ကားကဒရိုင်ဘာ ဘတူကို အောင်သိမ်က လှည့်ကြည့်ကာ... ၊

"ဦးတူ ဘာလို့ ဆင်းလာတာလဲ... မိုးနဲ့ မတည့်တဲ့ လူက မိုးရေထဲ ဆင်းလာရလား၊ ဟိုမှာ လည်း မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ... ပြန်သွားလိုက်ပါ၊ ဒီမှာ မလိုပါဘူး..."

"ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ..."

ဦးဘတူ မိုးကာအင်္ကျီကြီး တကားကားနှင့် ပြန်ထွက်သွားမှ အောင်သိမ် ရှေ့ပြန်လှည့်ကာ... ၊

"နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"ကျွန်တော် သွားကြည့်ပါဦးမယ် ... သစ်ကိုင်းကျိုးဆိုတော့..."

"နေဦး ဦးကျောက်... သစ်ကိုင်းက ခြောက်လို့ ကျိုးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြုတ်ကျတာ... သစ်ရွက်အုံတွေကြားထဲ ပိုးကောင်မွှားကောင် ရှိနေမယ်..."

"ကိုကျောက်နဲ့ ကျွန်တော် သွားကြည့်မယ်..."

လုံခြုံရေးအဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ထပ်ထွက်ကာ လမ်းဘေး ချုံကြားကဆင်း၍ သစ်ကိုင်းကျိုးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကြ၏။ ဘာပင်ကြီးမှန်း မသိဘဲ အင်ဖက်ကဲ့သို့ သစ်ရွက်ကြီးတွေက အုပ်ဖားနေကြကာ သစ်ကိုင်းလုံးကတော့ အရင်းပိုင်းမှာ ပဲ လုံးပတ်ကြီးလျက် အဖျားမှာ ကိုင်း လက်တွေဖြာနေသဖြင့် ပင်စည်လုံးကြီး လဲနေသလို ကြီးမားနေတာဖြစ်သည်

။

"ဟိုဧရပ်ကြီးကတော့ အို ပေမဲ့တောင့်တင်းတဲ့ ပုံပဲနော်... ဒီလောက်

ဟောင်းနွမ်းနေတာတောင် ဒီမုန်တိုင်းနဲ့ ပြိုကျမသွားဘူး..."

သူပြောကာမှ လမ်းဘေး ဝါးနှစ်ပြန်စာလောက်က ချုံနွယ်တွေခြံ ရံ
နေသည့်ထဲက ဧရပ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဓာတ်မီးနဲ့ လှမ်းထိုးကြည့်မိကြ
သည်။ ။ ဧရပ်သည် သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေနဲ့ ဆိုင်းထားသလို ဖြစ်နေသော
ကြောင့် မယိုင်မလဲ ရှိနေတာလား တကယ်ပဲ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိနေတာလား
တော့မသိ...

"ဟုတ်သားဟ... သွပ်တစ်ချပ်တောင် မလန်ဘူး၊ တိုင်လုံးကြီးတွေက
လည်း ကောင်းလိုက်တာ..."

"ဘာလဲ...ဧရပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ မင်းအဲဒီမှာ သွားနားချင်လို့
လား

"ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး ဦးပေါကလည်း သခင်မကြီးသိရင် ကျုပ်ဒဏ်
ထိပါဦးမယ်..."

လမ်းနဲ့ ဧရပ်ကြားက ချုံထူထူကို ဓာတ်မီးတစ်ချက် ဝေ့ပြီးမှ ဧရပ်ကို
စိတ်ဝင်စားသူ တစ်ခန်းရပ်သွားခဲ့သည်။ ။

"မောင်အောင်... နောက်နည်းနည်း ဆုတ်ပေးလိုက်၊ ကိုကျောက်နဲ့
ဦးပေါတို့ ဒါကို ဝိုင်းဆွဲကြမယ်...."

"နေဦး.... အဲ့လောက် လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဦးကျောက်တို့ မှာ သုံး
ယောက်ပါတယ်..."

"ကျွန်တော်နဲ့ လေ..."

ဦးပေါက သူ့ရင်ဘက်ကိုပုတ်ပြလျှင်၊

"ကျွန်တော်တွက်တာ လူကြီးတွေ မပါဘူး..."

ဒါရိုင်ဘာချင်း တူပေမဲ့ ဦးမြင့်ထက် ဦးပေါလူက အသက်ပိုကြီးကာ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း ဝသည် ။ စံအိမ်မှာ အလုပ်သမားဝန်ထမ်း အားလုံးနီးပါးက စံအိမ်သက်တမ်း အတိုင်း အစဉ်အဆက် တာဝန် ထမ်း ဆောင်ခဲ့ကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်မြမင်းသီရိက အလုပ်သမား တွေ ထိမ်းမြားရေးအထိ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ခဲ့တာမို့ စံအိမ်မှာ အပြင်လူအ လုပ်သမား ဆိုတာ မရှိသလောက်ပင်။ လူကြီးတွေကလည်း စံအိမ်ရှင် တွေဆို မြေးလောက် သားလောက် အရွယ်ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ကျွန်မလို့ ပဲ ပြောကြကာ လူလေး၊ ကလေးစသဖြင့် ခေါ်ဝေါ် နှုတ်ဆက်ကြသည် ။ သစ်ကိုင်းကျိုးကို ဖယ်ဖို့ လူစုလိုက်တော့ လုံခြုံရေးနဲ့ ဒါရိုင်ဘာပေါင်းမှ လေးယောက်ပဲ ရှိသေးရာ...

"ကျွန်တော်ပါ ဝင်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်..."

"ဘယ်သူမှ မလုပ်နဲ့ ဦး... လေဖျန်းလာပြန်ပြီ၊ နောက်ထပ်သစ်ကိုင်း ကျိုးလိမ့်မယ်... နောက်ဆုတ်ကြ ဆုတ်ကြ..."

"ဝေါ..."

"မြန်း...ဖြောင်း..."

လေတစ်ရိုက်၏ ပြင်းအားကြောင့် သစ်ကိုင်းကျိုးသံ တချို့သည် ကြီးမားသည့် ပေါက်ကွဲသံလို ဖြစ်သွားရာ အောင်သိမ်က ကားဆီပြန် လှည့်ပြေးပြီး ဘာမှ မဖြစ်ကြောင်း ဓာတ်မီးနဲ့ အချက်ပြရသည် ။ ဇနီးနဲ့ ယောက္ခမဖြစ်သူ စိတ်ပူနေမှာ ကို သိလို့ ဖြစ်သည် ။ ထိုစဉ်...

"ဟီး ဟီး ဟီး"

"ဟေ့... ဘာသံလဲ၊ ဒါ...."

"ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်တို့ လည်း ကြားလိုက်တယ်..."

"မောင်အောင် ကြားလိုက်လား..."

အောင်သိင်္ခီက ဇရပ်ဆီကို ဓာတ်မီးလှမ်းထိုးရင်း ဝေခွဲမရသလို လေသံမျိုးနှင့်၊

"ကြားတော့ ကြားလိုက်တယ်... စကားပြောသံလား ငိုသံလားပဲ..."

"ခိုညည်းတာများ လား..."

"ခိုက မုန်တိုင်းထဲမှာ မညည်းပါဘူး..."

"ခင်ဗျား သေချာလို့ လား...ညည်းချင်လည်း ညည်းမှာ ပေါ့..."

ခိုညည်းသံနဲ့ ပဲ အဆုံးသတ်ချင်တာမို့ သူတို့ စကားတွေ လှီးလွှဲနေကြသော်လည်း ..."

"အ...အစ် အစ်...ဟင်း ဟင်း..."

"ဟော..."

"ဟုတ်တယ်...ဇရပ် ဇရပ်ကြီးက..."

လူငယ်ဆို၍ အောင်သိင်္ခီ တစ်ယောက်ပဲ ပါသည် ။ အားလုံး အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားကြီးတွေပဲ ဖြစ်သော်ငြား အငြိုးကြီးသည့် မုန်တိုင်းနှင့် အကာလ ညအခါကြီးမှာ တော့ ဒီအသံက ကျောချမ်းဖွယ်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဓာတ်မီးရောင်တွေ အားလုံးကလည်း ဇရပ်ဆီမှာ ပဲ ဝေဝဲနေလျှင်... ။

"ဟိုမှာ ...ဟိုမှာ ..."

"ဘာလဲ"

"လူရှိတယ်..."

"ဟာ...မဖြစ်နိုင်တာ..."

ဧရပ်က ကျောဘက်နဲ့ ညာဘက်တစ်ဝက်လောက်ပဲ အကာရံရှိနေခဲ့လျက် ကျန်သည့် မျက်နှာစာတွေက ချုံတွေ တက်ပေါက်နေကြတာ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ပြင် အောက်ခင်းကလည်း သမံတလင်း ကြမ်းခင်းမို့ ဒီလိုရာသီဥတုမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ခြောက်သွေ့နေမှာ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်...

"ဟင်း ဟင်း ...အား ကျွတ် ကျွတ်..."

"မိန်းမသံ..."

"ဟုတ်တယ်..."

သူတို့ တွေ အရိပ်မြင်လိုက်သည့် နေရာကို ဓာတ်မီးတွေ စုပြုံထိုးနေမိကာ ခြေလှမ်းတွေလည်း မသိမသာ ရှေ့ရောက်နေကြရင်း... ၊

"သွားကြည့်လိုက်တာ ကောင်းမယ်..."

"ဟုတ်တယ်...လူသံဗျ၊ မိန်းမဆိုတော့ တစ်ခုခု ဒုက္ခရောက်နေတာဖြစ်နိုင်တယ်"

အောင်သိမ်က ဦးဆောင် ထောက်ခံလိုက်တာနှင့် အားလုံးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ဧရပ်ဆီ ဦးတည်ကြလေသည်။ ။ တကယ်သွားကြည့်တော့ ချုံမြင့်ကြီးတွေအောက်မှာ လူသားထားသည့်ပုံစံ မပီမပြင် လမ်းကလေးကို တွေ့လိုက်ကြသည်။ ။ အောင်သိမ်က ရှေ့ကသွားပေမဲ့ ဦးကျောက်ဆူးက သံတုတ်ကြီးနှင့် ချုံတွေကို ပင့်ကော်ဖယ်ရှားပေး၍ ...

"ကိုပေါနဲ့ သံတိုင် ကားတွေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ နေခဲ့ကြပါ... တာဝက ကားဆီသွားနေ"

လူဖြန့်ပြီးမှ သူတို့ ခွဲထွက်လိုက်ကြပြီး...။

"သူဌေးနေပါ... ကျွန်တော် ရှေ့ကသွားပါ့မယ်..."

ဇရပ်နားနီးတော့ ဦးကျောက်ဆူးက လှေကားထစ်ပေါ် အရင်ခြေချပြီး ချုံတွေပေါ်ကို ရောက်နဲ့ ရိုက်ပုတ်၍ တက်၏။ ရေတောက်တောက် ကျနေသည့် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေကြောင့် အတော် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရကာ...။

"ဟာ... ဘာဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး..."

အောင်သိမ်က စိတ်ရင်းကောင်း ရှိသူဖြစ်ရာ သွေးသံရဲရဲနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ အနားကို တန်းရောက်သွားခဲ့လျက်

"သူဘယ်လိုလုပ် ဒီဇရပ်ပေါ် ရောက်နေတာလဲမသိဘူး..."

"ဟေ့... မိန်းကလေး မိန်းကလေး..."

ဦးကျောက်ဆူးတို့ လည်း ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးထားရင်း ခေါ်ကြည့်ကြသည် ။ မိန်းကလေးသည် မြေထွတ်ဦးတို့ အရွယ်လောက်ပဲရှိကာ အဝတ်အစားတွေက ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်နေ၏။ ဘာရောင်မှန်း မသိတော့သော သွေးစွန်းနေသည့်ထဘီက ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်ထိ လန်တက်နေကာ ဇရပ်၏ ခေါင်းရင်း ထောင့်ကွယ်မှာ အားလုံးကို ကျောခိုင်းထားသည့် အနေအထားနှင့် ကွေးကွေးလေး လဲကျနေ၏။ ဆံပင်က ခါးလောက်ထိ ရှည်ပုံပေါ်ကာ ကြမ်းပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေလျက် ပခုံးတစ်ခြမ်းလုံးနှင့် ဆံပင်တို့ မှာ သွေးတွေကမြင်မကောင်း...။

"အင်း...ဟီး ဟီး...အ..."

"ဟော..."

ကြည့်နေတုန်းမှာ ပို၍ ကွေးကုပ်သွားပြီး ညည်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ ဦးကျောက်ဆူးက သူမရဲ့ ခေါင်းရင်းကနေ ကွေ့ကျော်သွားပြီး သေချာဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်လျှင်၊

"ဟော...ဗိုက် ဗိုက်ကြီးနဲ့ သူဌေး၊ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဗျ..."

အခန်း(၂)

အသက်တစ်ချောင်းဆိုသည့် အသိစိတ်ကို လွတ်ထွက်မသွားအောင် ဆွဲထိန်းနေရ ပေမဲ့မိုးထဲလေထဲမှာ သမီးဖြစ်သူဆင်းထွက်သွားတော့ ဒေါ်မြမင်းသီရိ စိတ်တွေတိုပြီး ထိုင်မရထမရ ၊

ဒေါက်တာမြထွတ်ဦး...။ သူမက သားဖွားမီးယပ် အထူးကုဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သည့် အောင်သိမ်က ယောက်ျားပီသ၍ စာနာစိတ်ကြီးမားသူ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းကြောင့်...

"မင်းကြောင့် ခက်တယ် သိမ်...ယောက်ျားပီသတာလည်း နေရာတ ကာမကောင်းဘူး..."

"မီးမဖွားနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဒီတိုင်းမိုးထဲလေထဲမှာ မ ထားခဲ့ချင်လို့ ပါ... ထားဖို့ လည်း မသင့်ဘူးမို့လားမယ်မယ်..."

"ဟုတ်ပါတယ် မယ်မယ်... မိုးလည်း တိတ်သွားပြီး၊ လေလည်း ငြိမ် နေပြီ... ဒီလမ်းပိတ်နေလို့ ခရီးဆက်လို့ လည်း မရသေးပါဘူး..."

ကားဆီမှ ခုခံဆေးဝါးပစ္စည်းတွေ ပြန်လာသည့် မြထွတ်ဦးက လာရှင်းပြသေးသည် ။ ပြီးတော့ သူမကို ထီးမိုးပေးနေသည့် မိန်းက လေးတစ်ယောက်နှင့် ဆေးသေတ္တာဆွဲသည့် မိန်းကလေးတို့ ခြံရံကာ ပြ န်ထွက်သွားလေသည် ။ ဒါမိဘကို ခွင့်တောင်းတာလား...အသိပေးရုံ လား..၊

"ရှင်မရေ... မီးမဖွားနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကွာ သနားပါတယ်၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူး..."တဲ့ ...၊

"ဟုတ်လားအစ်ကို...ဘယ်မှာ လဲ..."ဆိုပြီး ချက်ချင်း မိုးကာကောက် ဆွဲပြီး တံခါးဖွင့်တဲ့ သမီးကတစ်မျိုး။ ဒီမအေကို နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ကြတာ။ ကားထဲမှာ မြေးငယ်လေး နှစ်ယောက်နဲ့ နေခဲ့ရ ပေမဲ့စိတ်ထဲမှာ တန့်နုဖြစ်နေသည် ။ ခြေနှစ်ချောင်းလည်း မကယ်နဲ့ မင်းလှေမျောလည်း မဆယ်နဲ့ တဲ့ ...။ သင်းတို့ နားမလည်ကြဘူးလား...။ ပြီးတော့ ဒီလိုအခြေအနေ ဒီကာလမှာ တွေ့တဲ့ ဒုက္ခသည် က ဘယ်ကမှန်းမသိ။ ဘာဖြစ်ထားမှန်းမသိတဲ့ ရေမျောကမ်းတင် ...

"ဘွား...မယ်မယ်က ဘယ်သွားတာလဲဟင်..."

"ဟင်...အဲ မြေး မယ်မယ်က ဆရာဝန်လေ၊ လူနာရှိလို့ သွားကြည့်တာ... ဘယ်မှ မဟုတ်ဘူး ဒီနားလေးတင်..."

"သမီးလိုက်သွားချင်တယ်..."

"အို... အပြင်မှာ မိုးရွာနေတယ်လေ၊ ပြိမ်ငြိမ်လေးနေ... တော်ကြာမောင်လေး ထိုင်လိမ့်မယ်..."

ဟင်... ၊ ကလေးငိုသံလေးက စူးရှကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာခဲ့၏။ ကိုယ့်မြေးရဲ့ ငိုသံတော့ မဟုတ်ပေ။ ဇရပ်ကြီးဆီက ပျံ့လွင့်လာသည့်ငို သံဖြစ်သည် ။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးအိမ် နှစ်လုံးထွန်းထားသည့် အလင်းရောင်ဖြင့် ဇရပ်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေကာ လှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ်တို့ကိုပါ လှမ်းမြင်နေရ၏။ ဘာဖြစ်လို့ အဖြစ်သနစ်တွေက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်က အတိုင်း တစ်ထပ်တည်း လာဖြစ်နေရတာလဲ ၊

ဒေါသတွေ စိတ်မရှည်ခြင်းတွေကနေ အတိတ်ကို သတိရလိုက်တော့ စိတ်ပျက်ခြင်းတွေပါ ထပ်ပါလာသည်။ ။ လူလူချင်းအတူတူပဲဆိုပြီး ရွှေလင်ပန်းနဲ့ အချင်းဆေး၍ ရွှေကတ္တီပါပိုးသားနုနုမှာ မှေးစက်ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ကလေးနဲ့ လမ်းဘေးမြေနီနီ အုတ်ကျိုးသဲကျောက် မြက်ဖုတ်မြေစာတွေကြားမှာ မွေးဖွားရှင်သန်လာခဲ့တဲ့ ကလေးတွေ တူနိုင်မလား...။

ကိုယ့်မြေးလေးရဲ့ အုန်းဆီမွှေးဖြင့် မွှေးပျံ့နူးညံ့နေသော ဦးခေါင်းဆံစလေးတွေကို မြတ်နိုးစွာ ပွတ်သပ်နေမိရင်း ဖက်ထားလိုက်မိတာလည်း တန်ဖိုးကြီးစွာနဲ့ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ အခါလည် ကျော်ရံလေးရှိသေးသည့် မြေးလေးကိုပါ တိုး၍ ဖက်ထားမိသည်။ ။ ဒါငါ့မြေး ငါ့သွေးလေးတွေ...။ ဒေါ်မြမင်းသီရိရဲ့ မြေး...။ တာဝတိံသာ စံအိမ်ကြီးရဲ့ မျိုးဆက်သွေးလေးတွေ။ ကိုယ့်မြေးတွေကို ဖက်ထားရင်း တဝါးဝါး ငိုသံထွက်လာတတ်သည့် ဧရပ်ဆီ ခပ်မဲ့မဲ့လှမ်းကြည့်မိတော့ စိတ်ပျက်စွာ...

ပခုံးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်နေရုံနဲ့ လူချင်းအတူတူပဲလို့ ပြောစရာလား...။ ဒီလောက်မွဲတေ စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ ဘဝနဲ့ မွေးဖွားလာတည်းက အတိတ်က ဘယ်လို မကောင်းမှုတွေ ရှိခဲ့သလဲဆိုတာ ဘုရားဆီပြေးမေးဖို့ တောင် မလို။ ငါဆိုသည့် မာန်မာနက ခေါင်းထောင် ဦးဆောင်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုအခါ သမီးလတ် မြပုလဲဖြူကို သတိရလိုက်မိသည်။ ။ သူမလေးကတော့ ကိုယ်နဲ့ စိတ်တူ ကိုယ်တူပါ။ သူ့အစ်မနဲ့ ခဲအိုတော်တို့ ခုလို လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အဖြစ်ကိုများ မြင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ...။

"မကြီး ဆေးရုံက ပြန်လာတာဆို ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း မစားချင်ဘူး... အရမ်းရွံ့တာပဲ"

လို့ ... ပြောလည်း ပြောသည်။ ။ တကယ်ပဲ ရှောင်ထွက်သွားတတ်တာ

လည်း အားနာရမှန်းမသိ... ၊

"ရောဂါသည် တွေ ကိုင်နေရတာတောင် ရွံဖို့ ကောင်းနေပြီ... သားဖွားမီးယပ် အထူးကုဆိုတော့ သွားပြီ..."

လို့ ပြောတာ လက်ခါခြေခါ... ၊

"ပုလဲရယ်... တော်ကြာ သမီးမွေးရင် မကြီးက မွေးမပေးဘဲနေမယ်၊ ကိုယ့်အစ်မကို ဒီလိုမပြောနဲ့ လေ..." ဆိုတော့... ၊

"အမလေး...မွေးပေးချင်တဲ့ ဆရာဝန်တွေ ရိုက်သတ်လို့ မကုန်ဘူး၊ ရွံစရာမို့ ရွံတယ် ပြောတာ..."တဲ့ ... ၊

ဒေါ်မြမင်းသီရိ ဒီသမီးကို မချင့်မရဲဖြစ်ရသမျှ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် သမီးကို တမ်းတမိ၏။ ပြီးတော့ အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သည့် မြမင်းစံ...၊ သူကတော့ တင်းသည် ပြေသည် မမည်ပေမဲ့ မြထွတ်ဦးလို မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည် ။ စကားနည်းသလောက် သူမှန်သည် ထင်လျင် ရဲရဲပြောတတ်၏။ ဒီသားသမီးသုံးယောက်ဟာ တာဝတိံသာ စံအိမ်ကြီးရဲ့ ချိုးဆက်သွေးတွေ ဖြစ်ကြသလို သူမ အားထား မြတ်နိုးရပါသော ရင်သွေး ရတနာတွေလည်း ဖြစ်လေသည် ။ ထို့ကြောင့် ရင်ခွင်ပိုက် အရွယ် လေးတွေကနေ လွတ်သွားပြီဆိုတည်းက ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရေး ၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး အရေးပေါင်း များ စွာအတွက် တွက်ချက် ပူပင်နေခဲ့ရတာ ဒီနေ့ထိ... ၊

"ဘာမှ မပူနဲ့ တော့ မယ်မယ် လူနာမွေးပြီးသွားပြီ..."

သူများ ကိုယ်ဝန်သည် မွေးတာကို ကိုယ့်ဇနီး မီးဖွားပြီးသွားတဲ့ အတိုင်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာပြောနေသည် ။ ဒါကိုပဲ တွေးနေတုန်းမို့ ဒေါ်မြမင်းသီရိ စိတ်တိုသွားကာ... ၊

"မွေးပြီးတာ ငါသိတယ်လေ... ကလေးငိုသံကြားလိုက်တာပဲ..."

"ဟင်"

အောင်သိမ်က အမှောင်ထဲကနေ မီးဖွင့်ထားသည့်ကားထဲကို အံ့သြသလို ပြန်ငုံ့ကြည့်၏။ ဒေါ်မြမင်းသီရိ ဒီထက်ပိုပြောချင်သေးပေမဲ့ ကလေးတွေရှေ့မှာ မပြောချင်တော့တာမို့...။

"ပြီးသွားရင် မြန်မြန်ပြန်ခေါ်ခဲ့... အပြင်မှာ ရာသီဥတုက ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး..."

"မယ်မယ်...မွေးလူနာအခြေအနေက..."

"မွေးလူနာအခြေအနေ ငါမသိချင်ဘူး သိမ်... အဲဒီဇရပ်ကြီး ဂျာနယ်ခနဲ အသံမြည်ပြီး ပြိုကျသွားရင် အဲဒီချုံပုတ်ကြိုကြားက ပိုးကောင်မွှားကောင် တက်ကိုက်ရင် လေတိုက်မိုးမိလို့ ဖျားနာဆုံးရှုံးရရင် အဲဒါတွေကို ငါ့သမီးခံရမှာ ... ဆုံးရှုံးရမှာ က ငါပဲ။ ဒါတွေမင်း နားလည်ရဲ့ လား... ငါ့သားသမီးတွေကို ငါ့ကိုယ်ငါထက်ပိုလိုအပ်တယ်၊ ငါ့ သားသမီးကလွဲရင် ဘာတန်ဖိုးမှ ငါ့ရှေ့မစိုက်ဘူး... နောက်ထပ်ငါ့ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မဟနဲ့ ၊ ကျောက်ဆူးတို့ ကို အဲဒီလမ်း ချက်ချင်း ရှင်းခိုင်း... ငါ့သမီးကို ခေါ်ခွင့်ချက်ချင်း ပြန်ထွက်မယ်ဒါပဲ"။

ပြောချသွားတာ တစ်ခွန်းမှ တုံ့ဆိုင်းသွားတာမရှိဘဲ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နှင့် အဆုံးသတ်သည် ။ အောင်သိမ် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိရင်း ခေါင်းညိတ်ရခြင်းသို့ ရောက်ကာ... ၊

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

ယောက္ခမပေမဲ့ အဒေါ်ဝမ်းကွဲမို့ ကြောက်ရသည် ။ တစ်ခါတလေ အာဏာရှင်ဆန်တာ သိသော်လည်း နာခံနေကျ အကျင့်ကပါနေပြီမို့ ပြန်

လှန်မေးခွန်းဆိုတာ မရှိခဲ့။ သို့သော် ဒီနေရာမှာ တော့ တစ်မိန့် တစ်အာ
ဏာနှင့် အဆုံးမသတ်ခဲ့ဘဲ... ၊

"ဘာလဲ...ဟိုမီးတွေက..."

အောင်သိမ် ခေါင်းငုံ့ပြီး လှည့်ထွက်လိုက်တော့ မမြင်ပေ။ ဒေါ်မြမင်း
သီရိ စကားသံကြားမှ မော့ကြည့်မိသည် ။ မီးအိမ်မီးတွေ လေးငါးခုလော
က်နှင့် ဓာတ်မီးတွေလည်း ပါကာ ထိုလူစုသည် ဧရပ်ဆီကို
ရောက်နေပြီဖြစ်လျက်၊

"သူဌေး..."

ကိုတာဝလည်း သူ့ဆီ အပြေးရောက်လာခဲ့ပြီး... ၊

"မီးနေသည် ရွာက ထင်တယ်...ရွာသားတွေ သူ့ကိုလာရှာကြတာ..."

ဟင်... ၊ ဒေါ်မြမင်းသီရိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည် ။

အောင်သိမ် ကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ မကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ စိတ်ထဲမှ
ရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောဆိုအမိန့်ပေးခဲ့သည် ။ ပြောသလို ချက်ချင်းမလုပ်ရင်
နောက်ထပ်ပေးမည့် မိုးကြိုးပစ် အမိန့်တွေလည်း ပြင်ဆင်ထားသေးသ
ည် ။ ဘာတွေ ထပ်ရှိသေးတာလဲ...။ ဘာတွေလဲ... ဒီလူတွေက...

မြေးတွေကို ကားထဲမှာ ထားခဲ့ပြီးလည်း ဆင်းမသွားနိုင်။ သမီးနဲ့ သ
မက်ကို စိတ်မချခြင်းက ကားထဲမှာ ထိုင်လို့ လည်း မကျ။ အခြေအနေကို
နားမလည်နိုင်ဘဲ စိုးရိမ်နေရသည့်စိတ်သည် လွန်ခဲ့သော အတိတ်ဆီက
ဒီလိုညမျိုးသို့ သတိတရ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကတော့ မ
ယ်မယ်သည် ကိုယ့်လို စိုးရိမ်ဗျာများ နေရသည့် ပုံစံတွေ ရှိမနေခဲ့ဘဲ ၊

"ငါကတော့ ကယ်တင်တာတွေ ဝါသနာ မပါဘူး...ဒါပေမဲ့ တန်ပါတ
ယ်၊ ကျွန် တစ်ယောက် တိုးတာပေါ့..."တဲ့ ၊

သူမကျမှ ဘာဖြစ်လို့ မယ်မယ့်လို မိန့်မိန့်ကြီး ကြည့်မနေနိုင်တာလဲ။

အခန်း(၃)

ပြည်ပကုန်သွယ်ရေးနှင့် အထွေထွေအာမခံ လုပ်ငန်းစဉ်ကြီး၏ CEO အသစ်ခန့်အပ်ပွဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံးနှင့် အတော်ဆုံးဖြစ်သော အာဏာသူ၏ ပုံရိပ်တွေက လွှမ်းမိုးနေသည်။ ။ ခန့်အပ်ခြင်းပြီးသည် နှင့် လက်ခုပ်သံတွေ တော်တော်နဲ့ မစဲသလို တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသော မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံတွေလည်း မပြီးနိုင်။

"ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း ညီလေးရေ..."

"သဲနဲ့ခဲယူ..."

"ကြိုးစားနော်... တက်ခဲ့တဲ့ စီအီးအိုတွေထဲမှာ မင်းအငယ်ဆုံးပဲ..."

"သဲနဲ့ခဲယူပါ..."

"နေမင်းသစ်ရဲ့ သားဆိုတာ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူးပေါ့ ... ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း..."

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သူတွေကြားမှာ သားရဲ့ မျက်နှာလေးကို ဒေါ်ယမုံ ခင် ပီတိအစုံဖြင့် ငေးမော ကြည့်နေမိသည်။ ။ ဒီနေ့ စီအီးအိုဖြစ်သွားခဲ့သည့် အာဏာသူ၏ ဆိုသော လူရွယ်တစ်ယောက်က ကိုယ့်သားလေးဆိုတာ ယုံတောင်မယုံနိုင်...

"ဟား ဟား ဟား..."

ရုတ်တရက် တီဗီကြည့်ရင်း ဦးနေမင်းသစ် ရယ်ချလိုက်တော့ အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။ ဦးနေမင်းသစ်က ဆိုဖာပေါ်မှာ ပစ်စလက်ခတ် ကိုးရိုးကားရား ထိုင်နေကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆိုဖာကျောမှီပေါ်မှာ တစ်ဖက်စီ ဆန့်တင်ထားလျက်...။

"ငါ့သားတော်လို့ ချီးမွမ်းတာတောင် ထီးခိုက်နန်းခိုက်နဲ့ တော်တော် ရယ်ရတဲ့ ကောင်တွေ...ဟား ဟား ဟား..."

"ခိုက်လည်း ခိုက်ချင်စရာကိုး...အဖေဆိုတဲ့ သူကို ခုနေ သူတို့ မြင်ကြည့်ပါလား..."

ဒေါ်မြင့်မိုရ်က စီးကရက်မီးညှိရင်း စိတ်ပျက်သည့် အကြည့်နှင့် မောင်ဖြစ်သူကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...။

"ငါ့တူက မကြာခင် ဥက္ကဋ္ဌနေရာကို ယူတော့မှာ ... မြန်မာနိုင်ငံက ကုမ္ပဏီကို စာမဖွဲ့ဘူးနော်၊ စင်္ကာပူရုံးချုပ်ကို ပြောတာ..."

"ဟား ဟား ဟား..."

ဦးနေမင်းသစ်က အောင်မြင်မှုတွေဝေနေသည့် တီဗီမှာ ပေါ်နေသည့် အခမ်းအနားကိုကြည့်၍ ဒေါ်မြင့်မိုရ် ပြောတာကိုလည်း စိတ်ဆိုးပုံမရှိဘဲ..။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ငှက်ပျောပင်စိုက် မိလိုက်ဖသာတဲ့ ..."

"မင်းကတော့ ငှက်ပျောပင် မစိုက်ခဲ့ပါဘူး နေမင်းရယ်..."

ပြောပြီးတော့ ကြမ်းပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်၍ သိုးမွေးထိုးနေသည့် ဒေါ်ယမုံခင့်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားကာ...။

"ဟွန်း ... နေမင်းသစ်နဲ့ ယမုံခင်က မွေးလိုက်ပေမဲ့ အာဏာသျှန်ဆို

တာ ငါ ပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ ငါ့တူပါ..."

"ဟား ဟား ဟား "

"ရယ်လေ... ဒီအပင်ကသီးရင် ဒီအသီးပါပဲလို့ မင်းပြောချင်တာမို့ လား၊ နင်တို့ ကလည်း သစ်ပင်တွေ မဟုတ်ဘူး အာဏာကလည်း အသီးလေး တစ်လုံး မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်မိဘယ်ဖက မွေးမွေး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက ဘယ်အရာနဲ့ မှ မပေါင်းစပ်ဘူး"

ဒေါ်မြင့်မိုရ်က ကိုယ့်စကားကို သဘောကျသလို ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ခဏနားလိုက်သေးသည် ။ ပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ခပ်တောင့်တောင့်မှီ၍ လက်ပိုက်၏။ ပြီးတော့မှ စီးကရက် ညှပ်ထားသည့်လက်ကို ပြန်ထောင်ပြီး အရှိုက်မက်မက် ဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း မီးခိုးငွေ့တို့ ကို လှပစွာ မှုတ်ထုတ်၏။

"လူတိုင်းက ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ်ပဲ... အသုံးမကျဘူးဆိုတာလည်း ကိုယ်ပဲ၊ အရမ်းတော်နေတာလည်း ကိုယ်ပဲ... အာဏာက သူ့ဗီဇပါရမီကိုက ထက်မြက်ပါးနပ်တာ၊ ငါကတော့ သူ့ကို အရောင်တင်ပေးတဲ့ သူ"

"ကျွန်တော်တို့ ကတော့ အရောင် တင်ပေးနိုင်စွမ်းတောင် မရှိတဲ့ သူတွေပေါ့..."

ဒေါ်မြင့်မိုရ်က ပခုံးတွန့်၍ ရယ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ စီးကရက်တစ်ရှိုက်နှင့် လက်ပြန်ပိုက်၍

"သူများကို မေးခွန်းတွေ မေးနေမယ့်အစား ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်နားလည်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ နေမင်းရယ်... ငါတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲရှိတော့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆွေမျိုးတွေတော့ အများကြီးပဲလေ..."

မင်းသမီး ကသလို လက်နှစ်ဖက်ဖြန့်ပြီး ဝှေ့ပြတော့ ဦးနေမင်းသစ်ရဲ့ အရယ်မျက်နှာက အပြုံးတို့ ပျောက်ကွယ်ကုန်၏။ သူ့ရှုပ်ပွေခဲ့တာကို

ဖော်ညွှန်းလိုက်မှန်းသိသည် ။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးက သိုးမွေးထိုးနေသည့် ဒေါ်ယမုံခင်ဆီ ရောက်သွားခဲ့သည် ။ မောင်နှမ စကားနိုင်လှကြပြီဆို ဒေါ်ယမုံခင် ရှောင်ထွက်သွားမြဲဖြစ်သည် ။ ဒီတစ်ခါတော့ သိုးမွေးထိုးသည့် အလုပ်ပေါ်မှာ အထူးတလည် အာရုံစိုက်ထားပုံ ဖမ်းလျက် တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘဲ ရှိနေ၏။ ဒီလို တုံ့ဏိဘာဝေ ဇနီးမယားမျိုးကို ဘယ်ယောက်ျားက ရင်ခုန်မှာ လေ၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုအားမျိုးမှ မဖြစ်စေတဲ့ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကြောင့် ပျော်သလိုနေတော့ ဇနီးကောင်းရထားပြီး ကိုယ်သာ အသုံးမကျတဲ့ သူလို။ ဦးနေမင်းသစ် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်ကတည်းက ခံလာရသည့် ဒီအပြောမျိုးတွေကို နည်းနည်းတော့ နာကျင်နေမိပြီ ဖြစ်သည် ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီမိန်းမကြောင့်... ၊

"ငါ့ညီမိန်းမရ ကံကောင်းတယ်"လို့ အစ်ကိုဖြစ်သူက ချီးမွမ်းခဲ့ဖူးသည် ။

"ငါ့ချွေးမကမှ တကယ့်အိမ်ထောင်ရှင်မ ပီသတာပဲ"တဲ့ ...၊ မိဘတွေက ကျေနပ်နေကြ၏။

"သူများ တွေ ယောက်မတွေ မကောင်းလို့ အတင်းတွေလုပ်လိုက်ကြတာ..."

ငါ့ယောက်မကို ကြည့်ပြီး ယောက်မတွေ အကျင့် မကောင်းဘူး ဆိုတာ နားကိုမလည်နိုင်ဘူး..."လို့ အစ်မဖြစ်သည့် မြင့်မိုရ်က ချီးမွမ်းလို့ မဆုံး၊

"မီးဖိုချောင်ဝင်နေတာများ ထွက်ပါဆိုမှ ထွက်တယ်... ဘာခိုင်းခိုင်းတစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်ရဘူး၊ သမီးယောက်မ တုပနေဖို့ နေနေသာသာ ငါ့ မျက်နှာတောင် ရဲရဲမကြည့်တဲ့ ယောက်မ..."

အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်လာတိုင်း ဒီယောက်မကို ခေါ်ထုတ်ပြီး

ပြောပြရတာ အမော။ တမင် မိတ်ဆက်နေစရာလည်း မလိုပေ။ ယမုံရေ မမတို့ ဖို့ အအေးလေး လုပ်ခဲ့ပါဦးလို့ ပြောလိုက်ရုံ၊

"မမတို့ က ကျွန်တော့်မိန်းမကို အိမ်အကူလို ခိုင်းနေကြတာလား..."

လို့ သူဒေါသဖြစ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးသည် ။ မြင့်မိုရ်က ပြူးပြူးပျာပျာ မျက်နှာတွေဖြစ်လျက် ၊

"အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်...မမက မမစားမယ့် အစားအသောက်ကို ဟိုလူလုပ်မှ ဒီလူလုပ်မှ နဲ့ ကြေးများ တတ်တာ မောင်လေး သိရဲ့ သားနဲ့ ... ယမုံရောက်လာမှ အဆင်ပြေ သွားတာလေ၊ ကိုယ့်ယောက်မကောင်းလေး ရထားလို့ ကျေနပ်နေတာကို..."

ပြောပြတော့လည်း မြင့်မိုရ်အကြောင်း တစ်အိမ်လုံး သိကြတာမို့ နောက်ထပ် မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ရှိကာ ကိုယ့်ဇနီးမယားကိုပဲ ကပ်ပြောနေရသည် ။ သို့သော်... ၊

"ယမုံမှ မနေတတ်တာ အစ်ကိုရယ်...ကိုယ့်မိသားစုတွေပဲဟာ..."

အိမ်မှာ မိဘတွေကလည်း မိဘတွေလုပ်ငန်းနဲ့ ဖြစ်သလို သူတို့ မောင်နှမတွေ မှာ လည်း လုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့ သူကတစ်မျိုး၊ ကိုယ့်ယုံကြည်မှု နဲ့ လှုပ်ရှားနေကြတာလည်း ရှိကြကာ မိသားစုဆိုတာ တစ်အိမ်တည်းမှ ရှိနေသည့် ပြယုဂ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထမင်းဝိုင်းမှာ လူစုံပြီးဆို ကိုယ့်ယုံကြည်မှုနဲ့ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အကြောင်းသာ ပြောဖြစ်ကြလျက် သူ့ထက်ငါ ဘယ်သူပိုတော်လဲ ဘယ်သူပိုသက်သာလဲစသည့် အကြောတင်မခံသော ငြင်းခုံခြင်းတွေသာ ဖြစ်နေတတ်၏။ မိဘနှစ်ပါးသည် လည်း ထက်မြက်မှု ကိုယ်စီရှိနေကြသော သားသမီးတွေကို ကျေနပ်နေကြသည် ။ ငြင်းခုံပြိုင်ဆိုင်နေကြသည့် မာန်မာနတွေကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် "မိုးထိစံအိမ် ဆိုသည့်အတိုင်း စံအိမ်ကလူ

တွေ အကုန်လုံးကလည်း ခြေထောက်နဲ့ မြေပြင် ကင်းလွတ်ရင်းဖြင့် မိုး
ထိတက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြသူတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

ဒီလိုမိသားစုထဲမှာ ကိုယ့်ဇနီးကျမှ ဘယ်လို ကောင်းခြင်းအဖြာဖြာနဲ့
ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ တော်လေးဝ ငါးဝဝင် နေခဲ့တယ်ဆိုတာ နားမလ
ည်နိုင်။ ခုတော့ မိဘတွေလည်း မရှိကြတော့ပါ။ အစ်ကိုတွေလည်း နိုင်ငံ
ရပ်ခြားကို ရောက်သွားကြပြီဖြစ်ကာ အစ်မဖြစ်သည့် မြင့်မိုရ်ကတော့
သားအာဏာသျှန်ကို မွေးပြီးမှ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သ
ည် ။ သူမရောက်လာတော့ ဦးနေမင်းသစ် ဦးဆောင်ခဲ့သည့် မိဘရဲ့
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက ဖင်မနိုင်ခေါင်းမနိုင် ရေမျောကမ်းတင် အဖြ
စ်ကို ရောက်လုရောက်ခင် အခြေအနေမျိုး၊ မြင့်မိုရ်သည် လည်း ခင်ပွန်း
သည် ဆုံးသွားသဖြင့် စိတ်လည်း ပျက် စီးပွားရေးလည်း ပျက်လာခဲ့တာ
မို့ မောင်ဖြစ်သူကို ကူညီချင်တာတောင် ပျက်စီးစပြုနေသည့် စီးပွားရေး
အခြေအနေကို ဘယ်ကဘယ်လို ပါဝင်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ လှုပ်လီလှုပ်
လဲ့ ဖရိုဖရဲနဲ့ ပဲ ရှေ့ဆက်ခဲ့ရ၏။

သူ့အပြစ်တွေကို တွေးရင်း ကိုယ့်အပြစ်တွေ ပေါ်လာတော့မှ ဦးနေမ
င်းသစ်ရဲ့ အကြည့်တွေ ဒေါ်ယမုံခင့် မျက်နှာဆီက ခွာ၏။ မိန်းမဝီသတာ
ကောင်းသည် ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ခိုင်မြဲသာယာဖို့ အတွက် မိန်းမ
ဝီသမှုတစ်ခုသာ လိုအပ်သည် မဟုတ်...

"နေမင်း..."

"ဟင်..."

ရုတ်တရက် နာမည်ခေါ်လိုက်သဖြင့် အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ အထိုင်မ
ကျ နိုင်ဖြစ်နေသည့်စိတ်က ပျာပျာသလဲ ထူးမိခြင်းကို ဖြစ်သွားစေကာ
သူပုံစံကြောင့် ဒေါ်မြင့်မိုရ်က လှောင်ရယ်သလို ပြုံးနေလျက်...၊

"ဘာလဲ... ဟိုလူကြောင့် ဒီလူကြောင့် လွဲချဖို့ တွေးနေတာလား...."

အငိုက်ဖမ်း မေးလိုက်တာလည်း တန်းခနဲ... ။

"ယမုံက ရိုးသားတာပါ... တစ်ဆိတ်ရှိရင် ငါ့မောင်က ဒါပဲဘာဖြစ်လို့ ယိုးမယ်ဖွဲ့နေတာလဲ၊ လင်သားနဲ့ ဇနီးမယားမှာ အိမ်ထောင်ရေး တိုးတက် တောင့်တင်းဖို့ အတွက် ဘယ်သူ့မှာ ပိုပြီး တာဝန်ရှိသလဲ..."

"ဒါကတော့ ယောက်ျားလည်း လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ရှိမှ လုပ်မှာ ပေါ့... လုပ်ချင် ကိုင်ချင်အောင် မိန်းမက ဆွဲဆောင်စည်းရုံးနိုင်ဖို့ မလိုဘူးလား

"မလိုပါဘူးကွာ..."

ဒေါ်မြင့်မိုရ်က ရှုံ့မဲ့ကဲ့ရဲ့ ပြီး စားပွဲပေါ်က ပြာခွက်ထဲထိ စီးကရက်ပြာ ခြွေကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြန်ထိုင်ပြီးမှ ၊

"ဒါကိုရှာရင် ဒါပဲတွေ့မှာ ပဲ... မင်းကိုက အရာရာတိုင်းမှာ မိန်းမဖြစ်နေတာ..."

"မမနော်... ကိုယ့်ပြောတာမကြိုက်ရင် သူများကိုလည်း မပြောနဲ့ ၊ ဒီအသက်အရွယ်ကျမှ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး..."

"ဖြစ်လို့ ရပါတယ်... ပြောလေ၊ မမမှာ ဘာပြောစရာရှိနေလို့ လဲ." .

"သိပ်ရှိတာပေါ့..."

ဦးနေမင်းသစ်က မချိုမချင်မဲ့ပြီးနှင့် လက်ရန်းပေါ် လှမ်းတင်ထားသည့် ခြေထောက်ကို ပြန်ရပ်၍ ဒေါ်မြင့်မိုရ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

"မမနဲ့ ကိုကို အမေရိကားကို သွားလိုက် စင်္ကာပူကို ပြန်ရောက်လိုက်နဲ့ ပါသွားသမျှ ဘာများ တိုးတက်တာရှိလို့ လဲ"

"ငါ့ကျန်းမာရေးကြောင့် ဒုက္ခများ သွားတာပါကွာ... ကိုလွင် ရုတ်တရက် ဆုံးသွားလို့ စီးပွားရေး အလျင်ပြတ်သွားတယ်၊ ငါ့ကျန်းမာရေး ဆိုးသွားတယ်... ငါမရှာတတ်မဖွေတတ်လို့ မှ မဟုတ်ဘဲ...ပြီးတော့ ငါပဲပြန်လာတာ ကိုကိုပြန်လာလို့ လား..."

တစ်ခုချင်း ပြန်မေးပြီး ဒေါ်မြင့်မိုရ် အကြည့်တွေက မာန်မာနကြောင့် အေးစက်စက် ဖြစ်လာခဲ့လျက်... ၊

"ငါဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရင်တောင် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူ အမြတ်ရတာရှိသလို ရှုံးရတာလည်း ရှိနိုင်တယ်... ငါညှို့လို့ မဟုတ်ဘူး နေမင်း၊ ဘာမှ ပြန်မစတော့ဘဲ နေခဲ့တာက ငါ့တူလေးကို မထားခဲ့နိုင်တော့လို့ ..."

မယုံကြည်သလိုလို လှောင်ရယ်သည့် မျက်နှာကြီးနှင့် ဦးနေမင်းသစ်က တစ်ဖက် လှည့်သွားသည် ။ ဒေါ်မြင့်မိုရ်က ဂရုမစိုက်စွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ မောင်နှမသုံးယောက်မှာ ယောက်ျားလေး အငယ်ဆုံးမလေးမို့ မေမေတို့ က အလိုလိုက်သည် ။ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို တိုးတက်ရေးကြီးပွားရေးတွေ သင်ပြလမ်းညွှန်ခဲ့ပေမဲ့ နေမင်းသစ်က ဝါသနာ မပါဘူးဆိုပြီး ရှောင်နေခဲ့၏။ အပေါင်းအသင်း အပျော်အပါးတွေနဲ့ ဘယ်လိုနေနေ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် ထားခဲ့သည် ။ ရည်းစားများ ခြင်းသည် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် အဆိပ်အတောက် ဖြစ်စေမှန်း နားလည်လာချိန်က နေမင်းသစ်အတွက် အိမ်ထောင်ဘက် ရှာပေးချိန်ဖြစ်လေသည် ။

"ငါ့သား လူချောလူလှကိုများ ပွေသလေး ရှုပ်သလေးနဲ့ ဆွေမျိုးချင်းကဲ့ရဲ့ ခံရတာ အနာဆုံးပဲ..."

"ဒါများကွာ... သူ့သမီးနဲ့ မပေးစားတော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့ လဲ၊ ငါတို့ သားကို သူ့သမီးထက် အများကြီးသာတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်

ပေးပြမယ်...ခုချက်ချင်း စိန်မြတို့ ဆီဖုန်းဆက်၊ အမြန်ဆုံး ပေးစားချင်တယ်...အကြောင်းပြန်ပါလို့ ..."

"ဟုတ်တယ်...ဟိုကိုဆိုရင် တစ်မြို့ တစ်ရွာစီဖြစ်နေလို့ အနီးအပါး အချင်းချင်းစေ့စပ်တာကို တော်တော်အဖြစ်သည်းတယ်"

မိဘနှစ်ပါးစလုံး သားငယ်အတွက် ဒေါင်ချာစိုင်းနေခဲ့သည် ။ သူများ လက်ညှိုးထိုးလာကာမှ သားလက်ကိုဆွဲပြီး လုပ်ငန်းတွေထဲ ခေါ်သွားစာရင်းအင်းဆိုတာ ဘာမှန်းသိဖို့ ကြိုးစားနှင့် စီးပွားရေး လောကထဲကို ဖုတ်ပူမီးတိုက် ဆွဲသွင်းကြ၏။ ထိုစဉ်က သူမတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးလည်း နေမင်းသစ်အတွက် အတော် ပင်ပန်းခဲ့ကြသည် ။ သူမတို့ မိသားစုအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်စကားကို ဘေးချိတ်ထားနိုင်ပေမဲ့ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ဆိုတာ အသက်လို အရေးကြီးတာကြောင့် ဆွေမျိုးချင်း ပြိုင်ဆိုင်ဗိုလ်လုကြသည် ။ ဆွေမျိုးချင်းပဲ ကောင်းတာ ပြောလည်း သူတို့ ကဲ့ရဲ့ စရာလည်း မလွတ်... ၊

စီးပွားရေးတွေ လုပ်နေပါပြီလို့ လက်ဆွဲပြနိုင်တာတောင် နေမင်းသစ်ကတော့ အပျော်များစွာကို လက်မလွှတ်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် မိဘတွေ ရုတ်တရက် ဆိုသလို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆုံးသွားကြတာနှင့် နေမင်းသစ် မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်သလို ဖြစ်ခဲ့သည် ။ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မကလည်း အနားမှာ မရှိကြတော့ ပိုဆိုးသွားသည် ။ ဒါတွေကို ဘယ်လိုကြောင့် မေ့နိုင်ရတာလဲ...။ ကိုယ့်ရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုကို သူများ ပြောတာလည်း မကြိုက်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆန်းစစ်တာလည်း မရှိ။ တကယ်ဆို သူမတို့ မောင်နှမတွေမှာ စီးပွားရေး လုပ်လုပ်၊ မလုပ်လုပ် အေးဆေးထိုင်ပြီး သုံးစွဲစားသောက် သွားနိုင်ကြသည် ။ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ အကြီးဆုံး၊ အချမ်းသာဆုံး၊ ဩဇာအရှိဆုံး မိသားစု... ၊

ပြောစရာရှိတာ တစ်ခုပါပဲ...။ မေမေတို့ က ခေတ်ရေစီးကြောင်း အတိုင်း ပြုပြင်နေထိုင်သည် ။ သားသမီးတွေ စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ကိုင်စီမံခွင့်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်အရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် မျိုးဖျက်အုပ်စုလို ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဒါတွေကရော ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ...၊ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ရင်ထဲကို တစ်ယောက် ထွင်းဖောက် သိမြင်နေရင်း အတိတ်ကို သတိရပြီး ခံစားဝေဖန်နေမိကြ၏။ ဒေါ်မြင့်မိုရ်က မောင်ဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်စွာဖြစ်ကာ မောင်ဖြစ်သည့် ဦးနေမင်းသစ်ကတော့ တစ်ရေးနီးထမေးပါစေ ငါဘယ်တော့မှ မမှားဘူး" လို့ ပြောဖို့ ပြင်ဆင်ထားသည့် မာနတို့ နှင့် ၊

"တီ..."

"ဟော...ဖုန်း..."

တွင် တွင် ငြင်းခုံနေကြသည့်မောင်နှမက အသံတိတ်နေကာ သိုးမွေးထိုးနေသည့် ဒေါ်ယမုံခင် မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ထမင်းစားခန်းထဲက ဖုန်းကိုခေါ်ခြင်းသည် မိသားစုထဲကပဲပေါ့။ ဒါက သားခေါ်တာမှန်း သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေခဲ့ပြီးမှ ဖုန်းသံကြောင့် ကမန်းကတန်း ထသွားမိခြင်းဖြစ်လျက်... ၊

"ဟလို..."

"မေမေလား..."

"အေး သား...သားကို မေမေတို့ မျှော်နေကြတာ..."

ဒေါ်ယမုံခင် ဖုန်းပြောနေတာကို နားစွဲနေကြတာမို့ စကားသံတိတ်သွားပြီး ဖုန်းချသံ ကြားလိုက်တာနှင့် ဒေါ်မြင့်မိုရ်က လှည့်ကြည့်ကာ....

"သား ပြန်မလာသေးဘူးတဲ့ လား..."

"ဟုတ်ကဲ့... အပြန်နောက်ကျမယ်တဲ့ မမ..."

"ကျမှာ ပေါ့... ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို တိုင်
မာခေါ်ထားလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ မင်းကိုက သားအိမ်က ထွက်သွားတာနဲ့ တို
င်မာခေါ်ပြီး ထိုင်စောင့်နေတာ..."

ဒေါ်ယမုံခင်က မလုံမလဲ ပြီးလိုက်ရင်း မူလနေရာမှာ ပဲ ပြန်ထိုင်လို
က်ကာ... ၊

"မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကလည်း ..."

"အေး... မင်းသားကို ဒီလောက် အရိပ်ကြည့်မနေနဲ့ ၊ ဒီကောင့်ကို
မကြာခင် မိန်းမပေးစားပစ်မှာ ..."

ဟင်...။ ဒေါ်ယမုံခင် အံ့ဩတာထက်ပိုသော ထိတ်လန့်သည့် မျက်ဝ
န်းတို့ နှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်သည် ။ ဒေါ်မြင့်မိုးရဲက ပြုံးကာ..
.

"ဘာဖြစ်လို့ လဲယမုံ... နင့်သားက အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ စီးပွားရေး
လောကထဲမှာ လည်း အောင်မြင်နေပြီ... သူ့အတွက် ဘဝကြင်ဖော် ရှိဖို့
ပဲလိုတော့တာ မဟုတ်ဘူး လား..."

ဒေါ်ယမုံခင် ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့သွားတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်
သွားမိသည် ။ ဒီယောက်မ အေးလွန်းပါသည် ။ မျက်နှာကြည့်ပြီး လှောင်
ရယ်နေလည်း မကြားသလိုနေသည် ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သဟောက်သ
ဟမ်း နှိမ်ချပြောဆိုနေလည်း တစ်ခွန်းမှ ခွန်းတုံ့မပြန်။ တစ်အိမ်လုံးဝိုင်း
နိုင်နေကြပါလား လို့ လည်း အားငယ် ကြေကွဲနေပုံမရှိခဲ့။ ကြာတော့လ
ည်း နိုင်ရတဲ့ သူကတောင် အားနာလာရတဲ့ အဖြစ်... ။

"မအေဆိုတော့

ဒီလိုပါပဲ....

ကိုယ့်သားသမီးကို

ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ကလေးလို့ မြင်နေတာပဲ..."

"မအေပဲဒီလိုဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ဖအေတွေကတော့ ဘာလဲ"

"ဒါတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မေးကြည့်လေ... မမက မိန်းမဆိုတော့ အမေကိုပဲ စာနာကြည့်လို့ ရတယ်"

ခပ်ရဲ့ရဲ့ ပြောကာ စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲထည့်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ လိုတာထက်ပို၍ ဖိခြေနေပြီးမှ ဆိုဖာမှာ မှီလိုက်ပြီး... ၊

"ယမုံ့ကိုပြောမလို့ ဟာ... မင်းနဲ့ ချည်း ပြောနေရတာ မပြီးတော့ဘူး.."

"ကျွန်တော်ကတော့ မထင်ပါဘူး ... သားရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ကြည့်ပြီး "ငါဟဲ"လို့ လက်ပန်းမောင်း ခတ်ချင်နေတာ..."

မောင်ဖြစ်သူ သဝန်တိုစိတ်ဆိုးနေတာ ကြည့်ကာ ဒေါ်မြင့်မိုရ်က အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့မှ ဒေါ်ယမုံ့ခင်ကို လှည့်ကြည့်၍ ... ၊

"နင့်သားကိုက မန္တလေးက ဆွေတော်မျိုးတော်တွေဆီ သွားလည်ချင်နေတာ ယမုံ ... ငါ့ကိုပူဆာနေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ..."

"အဲဒါ ကျွန်မသိပါတယ်...ဒါပေမဲ့..."

"ဟုတ်တယ်... နင်ပြောချင်တာ ငါလည်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုသားက ခေါင်းမော့ ရင်ကော့ သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရောက်နေပြီလေ... ပြောရရင် မကြာခင်ဆွေမျိုးထဲမှာ အချမ်းသာဆုံး အိမ်ထောင်စုတစ်စုကို ထူထောင်မယ့် ယောက်ျားကောင်းဖြစ်လာတော့မှာ ..."

ဖအေဖြစ် သူဦးနေမင်းသစ်ရဲ့ နာမည်ဆိုး တချို့ကြောင့် ဆွေမျိုးစုထဲ

မၤ မျက်နှာငယ်ကြရသည် ။ ဒါကြောင့် အနေအထိုင်ပြင်ပါလား ဆို တော့လည်း ဦးနေမင်းသစ်က နည်းနည်းလေးမှ ပြုပြင်ကြိုးစားခဲ့တာ မ ရှိပေ။ မိဘ စီးပွားရေးကိုတောင် မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ချစ်သူတွေ ချစ်သူ ထက်ပိုတာတွေ များ စွာ ရှုပ်ထွေးလျက် "မိုးထိစံအိမ်က ဆွေမျိုးတွေသာ တိုးပွားလာခဲ့လျက် စီးပွားကတော့ မတိုးတက်ခဲ့ပေ။ သူမတို့ အတွက် ချ မ်းသာအောင် ကြိုးစားနိုင်ဖို့ ထက် ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းကသာ အဓိကပျက်စီးခြင်း ဖြစ်ရာ သုံးဖြုန်း မကုန်နို င်သည့် ဘိုးဘွားမိဘရဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေ ပြည့်စုံပိုလျှံနေအောင် ရှိနေပေ မဲ့ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ မျက်နှာအငယ်ဆုံး... ၊

သားလေး အာဏာသျှန်ကတော့ ဆွေမျိုးဂုဏ်ကို ဖော်ဆောင်နိုင်ခဲ့သူ ပါ။ စိတ်ပျက်စရာတွေ ထဲကနေ ကျေနပ်ဖွယ်လေးတွေ တွေး၍ ဒေါ်မြင့် မိုရ် နှုတ်ခမ်းတွေ ပြီးနေခဲ့သည် ။

အခန်း(၄)

"ဂုဏ်ယူပါတယ် အာဏာသျှန်ရေ... အရည်အချင်းနဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ ဘိုးဘွားမိဘကလည်း တောင့်တင်း..."

"ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ လိုအပ်နေတာ တစ်ခုပဲ...မိန်းမချော မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်နဲ့ စုံမက်လက်ထပ်ပြီး ရာသက်ပန် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြလေသတည်း ဆိုတာလေး..."

"ဟား ဟား ဟား..."

"ချိုယားစ်..."

ဖန်ခွက်တွေ အသီးသီးမှောက်၍ ရယ်သံတွေပါ လှိုင်းသွားကြ၏။ အာဏာသျှန်က အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ပခုံးသာသာ ဆံပင်ရှည်တို့ ကို နောက်မှာ စုစည်းထားသည် ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှင်းပေမဲ့ ခပ်ခွေခွေပြန်ကျနေသည့် ဆံစတချို့က အနည်းငယ် ရှည်သလိုဖြစ်နေသည့် မျက်နှာနှင့် တင့်တယ်နေ၏။ အရပ်မြင့်သည့် ယောက်ျား တစ်ယောက် ရှိသင့်တာထက် ပိုမိုမြင့်မားနေကာ ရင်အုံဖွဲ့သည့်ပုံကြောင့် သူ့ရဲ့ ပြုမူလှုပ်ရှားမှုတိုင်းက ဆွဲဆောင်မှုရှိနေ၏။ လူကြီးပိုင်း ယောက်ျားတွေဆို ငါ့သား ဒီလောက်တော်ရင် ကောင်းမှာ လို့ တွေးမိကြသလို အမျိုးသမီးကြီးတွေကျတော့ ငါ့သမက်ဖြစ်ရမှာ ဆိုသည့် စိတ်ကူးတွေကို ပေါ်ပေါက်စေသော အာဏာသျှန် ဆိုသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် ...

"ပြောပါဦး... အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးလေးဘာလေး မရှိဘူးလား...

"

"မရှိသေးပါဘူး အန်ကယ်လ်... ကျွန်တော့်အချိန်တွေကို ကျွန်တော့် အတွက် ဖြစ်ဖို့ တော်တော် လိုပါသေးတယ်၊ အာမခံလုပ်ငန်းတွေအပြင် အိုင်တီကုမ္ပဏီ ထူထောင်ဖို့ အတွက် ပရောဂျက်တွေလည်း ရှိနေသေးတယ်... ဒါက မိဘလက်ငုတ်စီးပွားရေးမို့ မပျောက်ပျက်စေချင်တာ၊ ကျွန်တော့်ဝါသနာက ခုမှ စရမှာ "

"နို့...မင်းအခါ ခရီးထွက်ဖို့ ဆိုတာက မိန်းကလေးနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ လို့ ကြားတာ မဟုတ်ဘူး လား..."

"စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ ဆိုလားနော် တို့ တွေကြားတာက..."

မေးကြသည့် မိတ်ဆွေတွေကို ကြည့်၍ အာဏာသျှန်က ပြုံးနေလျက်
...၊

"မဟုတ်ပါဘူး... မန္တလေးမှာ ကျွန်တော့် ဘိုးဘွားဆွေမျိုးတွေရှိလို့ အလည်သွားမှာ ပါ..."

"ဪ... ဒီမှာ အရမ်းအရှိန်တက်နေတဲ့ အလုပ်တွေ ပရောဂျက်တွေ ကို ပစ်ထားပြီးတော့လား..."

"ကိုစိန်ကလည်း ဗျာ...သူ့ပါစင်နယ်လ်လည်း ရှိဦးမှာ ပေါ့..."

"အေးပါ...ကျုပ်ကလည်း နားရှုပ်သွားလို့ ပါ၊ အလည်အပတ်ဆိုပေမဲ့ မွေးရပ်မြေကို ပြန်သလိုကြီး နှုတ်ဆက်နေတော့..."

သူတို့ ချင်း ထင်ကြေးပေးနေသည့် ဦးစိန်ထွန်းနဲ့ လူစုကို အာဏာသျှန်က သဘောပေါက် သလို လက်ကာပြရင်း...

"အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေးတော့ သွားရင် ဘယ်လိုဝင်တွေ့ ရမလဲဆိုတာ မသိသေးဘူး၊ မတွေ့ဘူးကြတဲ့ သွေးသားရင်းချာ တွေလေ... ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး...။"

ပြောရင်း ဆံပင်တစ်ချက် သပ်၍ ရယ်သည် ။ အားလုံးလည်း လိုက်ပြီးနေပေမဲ့ အံ့ဩသလို နားမလည်လိုက်သလိုလို သူပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြလျက် ၊

"မန္တလေးနဲ့ ရန်ကုန်ကိုပဲ မောင်ရင်ကတစ်ခါမှ မသွားခဲ့တာလား....."

"

"အင်း...အဲဒါလည်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ"

တကယ်ကို အာဏာသူနဲ့ ဘာပြောရမှန်း မသိတာဖြစ်သည် ။ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေး လေကြောင်းကုန်းကြောင်း ဘယ်လိုပဲသွားသွား နာရီပိုင်းနဲ့ ရောက်သွားနိုင်သည် ။ သူလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေ တခြားလူမှုရေးကိစ္စတွေအတွက် မကြာခဏရောက်နေခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ ‘တာဝတိံသာ’ စံအိမ်ကြီးက ဘယ်မှာ ရှိမှန်းလည်း မသိ။ သူသွားလည်း မသွားဖြစ်ခဲ့ပေ။ မသွားဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းတို့ သည် လည်း ... ၊

"မသွားပါနဲ့ သားရယ်... သားက လူငယ်ပီပီ စိတ်ဆတ်တယ်၊ သူတို့က ရှေးဆန်ပြီး စည်းကမ်းတွေနဲ့ တင်းကြပ် ပိတ်လှောင်နေကြတာ၊ နောက်ပြီး သားမသိသေးတဲ့ အကြောင်းတွေလည်း ရှိသေးတယ်... မေမေတို့ တောင် အလည်အပတ် မပြောနဲ့ သာရေးနာရေး ဘာမှ သိလည်း မသိရဘူး... သွားလည်း မသွားဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေ ဆိုတာတောင် မေ့နေပါပြီ..."တဲ့ ... ၊

မန္တလေးက ‘တာဝတိံသာ’ စံအိမ်ကြီးအကြောင်း ပြောလိုက်တိုင်း မေ

မေ မျက်နှာ ပျက်သည် ။ သွားပါ ရစေ ဆိုရင် ခေါင်းခါသည် ။ ထို့ပြင်
မေမေလေးကလည်း ခွင့်မပြုချင်...၊

"သားမေမေက ဘယ်သွားစေချင်မလဲ မင်းဖေဖေ မလိမ္မာခဲ့တာတွေ
ကို ဟိုက ကဲ့ရဲ့ တော့မှာ လေ၊ တို့ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ မိုးထိစံအိမ်နဲ့ အပြို
ငံမြင့်မားတာ တာဝတိံသာစံအိမ်ပဲ... ငါတို့ ကျရှုံးသွားတော့ သူတို့ က နံ
ပါတ်တစ်ပေါ့၊ အဲ့လိုပြောလို့ ဘယ်သူက ပိုချမ်းသာသလဲလို့ မမေးနဲ့ နော်
... မေလေးတို့ ပြိုင်ကြတာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မဟုတ်ဘူး ၊ စည်းကမ်းဂု
ဏ်သိက္ခာ..."

"ဂုဏ်သိက္ခာကရော ကျွန်တော်တို့ က ဘာတွေဖြစ်နေလို့ လဲမေမေ
လေး..."

"အဲ့လိုမေးစရာရှိပေမဲ့ တို့ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်ကိုက ဖိတ်ခြင်းဖိ
တ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်တယ်...ဂုဏ်သိက္ခာကို အသက်လို တန်ဖိုးထားကြ
တယ်၊ အဟွန်း ဘာလို့ ဂုဏ်သိက္ခာပဲ တန်ဖိုးကြီးနေသလဲ သိလား...
စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက တို့ တွေအတွက် တန်ဖိုးကြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ဒီ
နေ့ထိ မိုးထိစံအိမ် ကဲ့ရဲ့ ခံနေရတာ ဆင်းရဲသွားလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းအ
ဖေကြောင့် ဘယ်ဆွေမျိုးမှ လက်သင့်မခံနိုင်တဲ့ သူစိမ်းဆွေမျိုးတွေ များ
ပြားလာတာကြောင့်ပဲ...."

သူစိမ်းဆွေမျိုးတဲ့ ... ၊ မကြားဘူးခဲ့သည့် စကားတွေ။ ပြီးတော့ ပတ်
ဝန်းကျင်မှာ လက်သင့်ခံဖို့ ခက်တဲ့ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတွေ။
ဒါတွေကြောင့် အာဏာချွန်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဆွေမျိုးတွေအပေါ် နားမလ
ည် ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ "ငါတို့ က တော်ဝင်မျိုးလို့ လက်မ ထောင်ကြသည်
တဲ့ ...၊

ကိုယ့်မိသားစုတွေကတော့ ဒီလိုတွေမရှိခဲ့ပေ။ အိမ်မှာ တော်ဝင်နွယ်

တို့ နေထိုင်သုံးစွဲကြသလို တခမ်းတနားနေကြသည် ။ ဘိုးဘွားတွေက နေ လက်ဆင့်ကမ်း ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြသည့် ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ် အတွင်းပစ္စည်းတွေရှိသည် ။ ဒါတွေက မိသားစုချင်းပဲ သိကြတာ ပတ်ဝန်းကျင်က လူမှုဆက်ဆံရေးပိုင်းမှာ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းကြသည် ။ ခေတ်နဲ့အညီ ပြောင်းလဲနေထိုင်ကြသည့် အပေါ်မှာ တာဝတိံသာ စံအိမ်ကြီးက လူတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူဘယ်လို ပြောင်းလဲဆက်ဆံရမလဲ...။ ဘယ်လို နေထိုင်ရမလဲ...။ အတွေးတွေနဲ့ တောင် တဆုံးထိမသွားနိုင်ဘဲ ဒီနေ့ထိ မန္တလေးကိုသွားဖို့ မအောင်မြင်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ မိခင်ကိုပြောတော့လည်း တားဆီးနေသည် ။ အဒေါ်ဖြစ်သူကလည်း ဒါဟုတ်သည် "လို့ ထောက်ပြတော့ သူလက်လျှော့ထားခဲ့တာ သုံးကြိမ်ရှိခဲ့ပြီ..."

ဘယ်လိုပြောရမလဲ"လို့ မိတ်ဆွေတွေရှေ့မှာ ဖွင့်ပြော၍ ရှင်းအောင်လည်း ရှင်းမပြနိုင်ခဲ့ဘဲ အာဏာချွန် ကားပေါ်ရောက်လာခဲ့သည် ။ ညဉ့်နက်နက် လမ်းမပေါ်မှာ ကားကအေးချမ်းစွာ ပြေးနေခဲ့လျက် အတွေးတွေကတော့ အေးချမ်းသည့် အသွင်မရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ ဒီနေ့ မန္တလေးကိုသွားဖို့ ကိုယ့်မိသားစုတွေက လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့ပေမဲ့ ဟိုဘက်က မိသားစုတွေနဲ့ တွေ့ကြရင် ဘယ်လိုနေမလဲ...

"တီ တီ တီ..."

ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက အကွေ့ကနေ ဟွန်းတီးပြီး ဒလကြမ်းကွေ့ချလာ၏။ အာဏာချွန် ဟာခနဲဖြစ်သွားကာ ထိတ်တိုက် အနေအထားက လွတ်အောင် စတီယာရင်ကို အတင်း ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်လျှင်... ၊

"အီ...ဂါး..."

"ဒုန်း..."

ကားသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တိုက်မိလျက် ဆောင့်ခုန်သွားသည် ။

ပြီးတော့ ပလပ်ဖောင်း နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဘေးတိုက် ပွတ်ဆွဲသွားပြီးမှ ရပ်၏။
တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ပေါက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားကာ ဘာနဲ့ ဘယ်လို
ဆောင့်မိမှန်းမသိလိုက်ဘဲ နဖူးပေါ်ကို ပူနွေးသည့်သွေးစတွေ စီးကျလာ
၏။

"အား...ကျွတ် ကျွတ်....."

သွေးကို လက်ချောင်းနဲ့ သုတ်ကြည့်မိရင်း ရင်ဘက်က အောင့်နေသ
ည့် ဒဏ်ကို အတော်ကြီး ခံစားနေရသည် ။ ညဉ့်လည်း နက်နေခဲ့လျက်
လမ်းမကျယ်ကြီးပေမဲ့ မှောင်မိုက်နေသည် ။ လမ်းပေါ်မှာ လူရောကား
ရော အသွားအလာ ပြတ်တောက်နေချိန် ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အဖြစ်ကို
ဘယ်သူမှ လည်း သိကြမှာ မဟုတ်ပေ။ ထိုစဉ်... ၊

"အု ... အု..."

ဟင်...။ အသက်မှန်မှန်ရှူဖို့ ကြိုးစားနေရင်း အသံတစ်ချက် ကြားလို
က်သဖြင့် ခေါင်းထောင် သွားမိသည် ။ တစ်ခုခုကို သူတိုက်မိတာ သတိရ
သွားသည် ။ လူမဟုတ်မှန်းလည်း သိလိုက်၏။ ကြားလိုက်ရသည့် အသံ
အရ ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်နိုင်တာကို တွေးမိကာ တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သ
ည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မတ်မတ်မရပ်နိုင်အောင် အောင့်တက်နေပေမဲ့ တစ်
ဖက်မှာ လည်း ဒဏ်ရာရနေသည့် သတ္တဝါ ရှိနေသဖြင့် ဥပေက္ခာမထားနိုင်
င်။ သူ့ကားမီးရောင်နှင့် နောက်ဘီးရဲ့ ဘေးမှာ ဆန့်ငင်တုန်ခါနေသော မ
ဟော်ဂနီရောင် ခွေးလေးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သေမလို အသ
က်ငင်နေတာများ လား...။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အနားမှာ ဒူးထောက် ထိုင်
ချလိုက်ပြီး ခွေးလေးကို သေချာကြည့်မိသည် ။ ခွေးက အထီးလေးဖြစ်
ကာ အသက်ငယ်ငယ် ကိုယ်လုံးပိန်ပိန်လေးနှင့် ဖြစ်သည် ။
နှုတ်ခမ်းကြားက သွေးတွေက လမ်းပေါ်ထိ ပြန့်နေလျက်

ဘယ်ဘက်ခြေထောက်သည် ပေါင်အောက် တစ်ပိုင်းလုံး ကားကြိတ်ခံထားရသဖြင့် သွေးတို့ နှင့် ပိပြားနေသည်။ ။

"အိ...အု အု..."

"ဟိတ်ကောင်... မင်းအရမ်းနာနေလား၊ ကျွတ်...ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ..."

သေမှာ ပဲဆိုပြီး ထားခဲ့ရမှာ လည်း မသေသေးတာ မြင်လျက်နှင့်တော့ မထားခဲ့နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ကားကြိတ်ခံထားရသည့် အောက်ပိုင်းက တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေကာ ညည်းသံလည်း ပျောက်သွား၏။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ သူဒီတိုင်းထိုင်နေမိသည်။ ။ အသက်ထွက်သွားတာလား....။ မထွက်သေးဘူးလား...။ ခေါင်းကို အသာလေးစမ်းကြည့်တော့ ငြိမ်သက်နေ၏။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပေါ်မှာ လက်တင်ကြည့်တော့လည်း မလှုပ်တော့ပေ။ တုန်ယင်နေသည့် ခြေထောက်ကလည်း ငြိမ်သွားသဖြင့် သူထရပ်လိုက်သည်။ ။

"ဆောရီးပါကွာ...ငါဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်လို့ ပါ"

နောက်ထပ်တောင်းပန်မိကာ မြင်ကွင်းကို ကျောခိုင်းခဲ့မိသည်။ ။ သို့သော် ကားတံခါးကို ကိုင်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။ သူ့ခမျာ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေရရှာတာ။ နောက်ထပ် အနှေးယာဉ်အမြန်ယာဉ်တွေ တက်ကြိတ်သွားကြရင် ပိုပြီး အဖြစ်ဆိုးတော့မည်။ တွေးမိပြီး ပြန်လှည့်လာခဲ့၏။ သူဒီလောက်ထိ နူးညံ့ခံစားတတ်သူ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုလိုလည်း ကိုယ့်ကြောင့် တခြားသူ၏ အသက်ကို သေစေခဲ့တာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူးပေ။ ခွေးလေးကို လမ်းဘေး အစပ်ထဲထိ ဆွဲသွင်းထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ဘောနက်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ခွေးလေးဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ရုပ်အင်္ကျီ

လက်ကြယ်သီးတွေကိုဖြုတ်၍ တစ်ဖက်စီ လိပ်တင်လိုက်၏။ သို့သော်
ခွေးလေးကို ပွေ့ယူရန်ခေါင်းနဲ့ ခါးအောက်ပိုင်းထဲကို လက်လျှိုသွင်းလို
က်လျှင်...။

"အီ...အု အု... "

ဟင်...

လက်တွေဆတ်ခနဲ နောက်တွန့်သွားကာ သူသေချာ ကြည့်လိုက်မိသ
ည် ။ ခွေးလေးက ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့် သူ့ကို ခေါင်းထောင်ကြည့်ဖို့ ကြိုး
စားနေရှာသည် ။

"မင်း မသေသေးဘူးလား.....

သူဝမ်းသာသွားသည် ။ တစ်ထိုင်တည်းမှာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်း ဘာန
က်ပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီကို ယူ၍ ခွေးကိုထွေးပတ်ပြီး ပွေ့ယူလိုက်သည် ။
အသက်ရှင်နေမှန်း သိလျက်နဲ့ တော့ မထားခဲ့နိုင်တော့ပါ။ ကိုယ်က သူ
အသက်ရှင်ဖို့ ကြိုးစားပေးနေရင်း သေသွားရင်တောင် ဒါကသူ့ကံတရား
... ၊
